

Kiplekker...

"We eten kip!"

De stem van Linus schalde hen al tegemoet door het straatje. Sigi rende naar zijn neef, die voor het huis met de witgekalkte muren stond, op een afstandje gevolgd door zijn zusje en hun ouders.

"Kan het wat zachter, Linulus? Niet iedereen hoeft te weten hoe rijk we zijn!"

Ook Flavus, de vader van Linus, was buiten gekomen. Hij stak zijn armen uit en begroette het gezin van zijn broer.

"Valete, broer, welkom in mijn domus!" zei hij plechtig. De mannen omarmden elkaar.

Ook de moeder van Sigi kreeg een omhelzing en zijn zusje Thusnelda werd nog eens extra hartelijk geknuffeld.

Sigi had groot ontzag voor zijn oom, die graag Romein wilde worden en die daarvoor al meer dan vijftien jaar in het leger zat. Vandaag zag hij er wat gewoontjes uit in zijn groene burger-tunica, vond hij...nee...in volledige soldatenuitrusting, dan zag hij er pas stoer uit! Flavus deed een stap opzij om zijn gasten binnen te laten. Hier werd de begroeting nog eens dunnetjes overgedaan door de moeder van Linus en diens grote zus Flavia.

Flavia pakte Thusnelda bij de hand en trok haar mee naar het kookgedeelte.

"Heel goed," zei haar moeder, "als jullie nou vast de kool en de uien snijden. Maar wel voorzichtig...die messen zijn vlijmscherp!"

"Ja, moe..." antwoordde Flavia liefjes, maar een beetje beledigd siste ze Thusnelda toe: "Ik help al meer dan tien jaar met koken!"

"Zo zijn moeders..." antwoordde Thusnelda wijs, "...zo worden wij ook, later!"

De mannen waren in het woongedeelte gaan zitten en Flavus schonk zijn broer een beker rode wijn in. "Echte Romeinen doen altijd water bij de wijn!" zei hij lachend. "Maar zo echt-Romein zal ik niet worden...dat vind ik zonde!"

"Ik hou ook meer van onversneden wijn!" zei Sigi's vader en genietend nam hij een slokje.

"Da's lekker, broertje. Maar waar doe je het van? Heb je weer soldij gehad?"

"Dat ook..." antwoordde Flavus, "maar dit hebben we dankzij moeder-de-vrouw!"

Een tijdje geleden kon ik een paar kipkuikens kopen van een handelaar uit het Rijnland en zij heeft ze liefdevol opgefokt. Er bleek ook een haantje bij te zitten en zo hebben we nu een behoorlijk aantal van die beesten.

Gouden handel, broer... iedereen wil van die zeldzame Romeinse beesten proeven!"

Sigi was met Linus meegelopen naar de achtertuin en ze stonden bij een groot hok, waarbinnen de kippen kakelend over elkaar heen buitelden. Linus had net ongeveer hetzelfde verhaal verteld als zijn vader, alleen op de Linus-manier...een beetje snoeverig en met grote nadruk op de zeldzaamheid van de dieren en hun grote geldelijke waarde.

Lachend keken de jongens naar de gretigheid waarmee de kippen op het graan doken dat ze door de spijlen toegeworpen hadden gekregen.

"Waarom zitten die beesten eigenlijk in een hok!" vroeg Sigi. "Bij ons lopen de eenden en ganzen vrijelijk in en uit. Je hoeft ze veel minder te voeren...ze scharrelen hun eigen kostje bij elkaar!"

"Je let niet op, stomme Fries!" zei Linus uit de hoogte. "Ik vertel net hoe duur ze zijn en jij wil ze zo maar voor het grijpen los laten lopen!"

Sigi werd een beetje opstandig door het wijsneuzerige gedrag van zijn neef.

ECHT GEBEURD!

“Ik vind het maar rare beesten!” zei hij pesterig.

“Hoe bedoel je?” vroeg Linus, in zijn wiek geschoten.

“Ze hebben van die rare, rooie lellen aan hun kop!” zei hij. “Een beetje onsmakelijk eigenlijk!” Linus zweeg, maar in zijn hart was hij het wel een beetje met de opmerking van zijn neefje eens.

“En ze kijken je nou nooit eens recht in de ogen!” ging Sigi verder. Met een ruk wendde hij zijn hoofd naar links en keek vanuit zijn rechter ooghoek, overdreven argwanend, naar zijn neef.

“Achterbakse misbaksels zijn het! Neem nou een gans...die waggelt gezellig over het erf en kijkt je vriendelijk aan met z'n bolle wangen! Maar zo'n stomme rotkip kijkt net zo als de ongetrouwde tante van mijn buurjongen! En maar rennen op die kale, gele poten en maar klapperen met die vleugels...”

Sigi raakte helemaal op dreef. Hij boog zich iets voorover en stak de ellebogen van zijn gebogen armen naar achteren. Luid kakelend en met zijn ellebogen klapperend, rende hij op hoge poten het huis binnen. Iedereen reageerde natuurlijk geschrokken en verbaasd en Linus haastte zich om te vertellen hoe oneerbiedig Sigi tegen de kippen was geweest. Flavus kende zijn zoon wel een beetje en begon hartelijk te lachen. “Ga je moeder maar even helpen met de ketel van het vuur te tillen, Linulus!” zei hij.

“Ik wou dat je niet altijd “Linulus” zei! Ik ben geen kind meer!” zei Linus nijdig, maar gehoorzaam ging hij naar zijn moeder. Die had kippenvlees in kleine stukjes gesneden en er met de botjes en ingewanden een lekkere bouillon van getrokken.

Ze had er een paar handenvol gerst in gekookt en het mengsel met zoutige vissaus en lekker veel zwarte peper op smaak gebracht. De meisjes kwamen de door hun fijn gesneden ui en kool brengen en die gingen ook in de pan, samen met een klein scheutje honing.

Flavia werd nog even naar de tuin gezonden om wat verse selderij te snijden.

Even later werd de heerlijk geurende soep met grote instemming door het gezelschap ontvangen. Flavus sneed er grote hompen brood bij.

“Zal ik bij jou de kip er dan maar uit laten?” vroeg de moeder van Linus plagerig aan Sigi.

“Ik heb nooit gezegd dat-ie niet lekker was!” zei die haastig.